

15. ledna 2006

Malá Fatra – zimní přechod

vedoucí: Jenda

účastníci: Viktor, Eva, Andrzej

Velký Rozsutec – Stoh - Poludňový Grúň

zimní podmínky naprosto skvělé – zmrzlý firn a nádherné kopce ozářené sluncem.... (4 zimy jsem čekal na takové)

Jeli jsme autem do Štefanové. Naším

prvním cílem bylo vystoupit na Velký Rozsutec. Když jsme vystoupali první stoupání a dostali se k rozhledům, viděli vycházející slunce, které ozařovalo kopce, pokryté bílým sněhem, který se třpytil, byl to úžasný pocit. Sluníčko nám svítilo vlastně celý den. Na začátku naší trasy byl ještě velký mráz, nicméně přes den bylo dosti teplo, téměř jarní počasí. Když jsme došli na

Medziholie, dali jsme si malou pauzu, kluci vytáhli mačky a Jenda s hrůzou zjistil, že já mačky nemám, ale pouze nesmeky. Chtěl mě nechat dole, ale nedala jsem se. Začali jsme stoupat na Velký Rozsutec. Už byla nutnost mačky nasadit a tak mi Honza dal své, abych i já mohla vystoupat na vrchol a sám riskoval tento úsek bez maček. A podařilo se. Všichni jsme dosáhli vrcholu Velkého

Rozsutce. Prostě opět nepředstavitelně nádherný pocit, všude kolem nádherné hory a krásné rozhledy. Sestup zpět na Medzihole byl trochu obtížnější. Honza vše zvládl i bez maček, no holt, zdatný turista.

Dále jsme pokračovali na Stoh. Šlo se dobře, nikam mě kluci nehonili, což bylo fajn protože výstup na Stoh je dlóóóuhýý. Stoupali jsme po sněhem zakrytém Stohu, až na vrchol. Potkali jsme se taky s dalšími třineckými turisty,

medvěd!

Ale i třetí vrchol se nám všem podařilo dobýt!!! Co si člověk může přát více ke štěstí. Dokonce nás čekala chata..!!! Už jsme byli celkem unaveni, nicméně maximálně spokojeni. V chatě jsme si dali koblížky, čaj, polévku ...

kteří měli sněžnice. Opět jsme si tady dali pauzu, pojedli, pili čaj a pokračovali dále směr Poludňový Grúň. Poludňový Grúň byl už třetí kopec, tak jsem se zeptala, co se stane, když mi to dál nepůjde. Honza říkal, že budu muset. Jinak si můžu pod sněhem počkat do jara, až moje ostatky vyhrabe

Odpočinuli, pojedli, načerpali síly na sestup.

Dolů se šlo už v hlubokém sněhu, což už nebylo tak příjemné, ale zvládli jsme to a opět dorazili do Štefanové.

Naposledy jsme se podívali na mohutný Rozsutec a vyrazili na cestu domů. Všichni jsme byli plni

nádherných dojmů. Byl to jeden z nejkrásnějších zážitků mého života. Tak nádherné pohledy na zasněžené hory zalité sluncem se vidí jen někdy. ...A pocit zdolání tří vrcholů byl taktéž nepředstavitelně (pro Evu) krásný...

Až v autě nám Andrzej prozradil, že se mu v noci zdálo, že bude padat lavina. Naštěstí laviny nepadaly a my prožili nepředstavitelně nádherný den.

.....super akce!!!.....